

Titel: Draft, [Kritisk] 091-0020

Citation: "Draft, [Kritisk] 091-0020", i *Louis Hjelmslev og hans kreds*, s. 3. Onlineudgave fra Louis Hjelmslev og hans kreds: https://tekster.kb.dk/catalog/lh-texts-kapsel_091-shoot-wacc-1992_0005_091_Kritisk_0020_p3_bP2_TB00001/facsimile.pdf (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Louis Hjelmslev og hans kreds

Ophavsret: Materialet kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge det til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

organiske naturs udvikling, og denne analogi viser sig især der, at man principielt er udfordret til at anerkende lige saa mange sprog som der er individer. Saa snart man sammenfatter ~~en gruppe~~ individuelleprog til en dialekt og drager en grænse ml. denne og de forrige individer, betyder dette kun, at man vilkaarligt afskærer fra visse forskelle og lægger vægt paa andre.

Det er en grundbetragtning for al sproggenalogisk metode, at det karakteristiske moment ved enhver dialektudvikling er lydforholdene. Skal man nu undersøge hvor enkelt dialektgenomsæmelighed, kan det kun gøres ved at konstatere en række punkter, hvor ejendommeligheden er til stede, hvorefter man paa et kort trækker en linje gennem alle disse punkter. Enhver af disse linjer, de saakaldte isofoner, angiver en bestemt lydlig ejendommeligheds udbredelse. Forlig udtrykkeligt har man paa denne maade kortlagt Franskis. Men det viser sig bestemt, at de indtegnede linjer krydser hinanden paa alle mulige maader. Det billede, de giver, er et billede af virvar, af chaos, aldrig billedet af bestemt afgrænsede dialektomraader.

Resultatet af ^{helt} denne betragtning bliver altsaa, at man kun med veld kan drage grænser, og at disse altid faar en vilkaarlig betygenhed. Hvoesken i naturens eller i sprogets verden har grænsebegreb nogen reel existens.

Heraf følger, at inddelingsprincippet i sin gængs er en egenkab ved den menneskelige intelligens. Men dermed er ikke sagt, at der ikke i omverdenen ~~der~~ visse forhold gældende, som stemmer denne egenkab ved